

stræffelig tydelige Bink om, at vi her i Danmark vilde slaa ind paa aldeles nye Baner, naar vi, uden mindste Udsigt til at opnaa lignende Lettelser for vor Skibsfart i Udlandet, gavede Utsald paa en betydelig Statsindtægt, der, som foran viist, ikke engang, hvor betydelig den end er, nær opveier den direkte Udgift, som Statskassen anvender i Skibsfartens Interesse.

Af alle de i det foregaaende fremhævede Grunde kan Flertallet ligesaa lidt gaa med til en Nedfattelse som til en Ophævelse af den nuværende Skibsafgift, og som en endnu ikke omtalt Grund til Afgiftens uforandrede Bibeholdelse bør endnu fremhæves, at der efter Flertallets Opfattelse vilde kunne indføres Lettelser paa det indirekte Skattevesens Omraade, der paa en hel anden Maade vilde komme den store Befolkning — og navnlig dens lavere Lag — til gode; thi det vil neppe kunne benægtes, at i de allerfleste Tilfælde vil Skibsafgiftens Nedfattelse eller fuldstændige Ophævelse fortrinsvis blive til Gavn for de store Dampskibsfælskaber — uden- og indenlandske — hvis forøgede Udbytte vil kunne fremkalde en endnu stærkere Konkurrence overfor de alt ilde stiede Seilskibe, for hvilke Afgiften i og for sig spiller en mindre Rolle, da de paa Grund af de langt færre Reiser erlægge den sjældnere, ligesom de ogsaa langt hyppigere end Dampskibe, gaa i Ballast, i hvilke Tilfælde de ganske ere fritagne for Afgift.

I saa Henseende foreligger der forøvrigt en ret lærerig Erfaring fra Ophævelsen af Skibsafgiften i indenrigsk Fart, der vistnok i sin Tid særlig vedtoges af Hensyn til de mislige stillede Seilskibe, og det er vel værd at lægge Mærke til, at Virkningerne af denne Ophævelse synes at have været de modfattede af det Tilfald; thi Lettelsen kom i langt højere Grad Dampskibene til gode, der naturlig affødte en endnu mere overvældende Konkurrence fra disses Side, og ligesom det ialtsald er et Faktum, at Seilskibenes Stilling ikke er bleven bedre ved denne Afgifts Bortfalden, saaledes synes den heller ikke at have medført indirekte Fordele for Befolkningen, idet de indenlandske Fragtsatser — saavidt vides — ikke ere blevene influerede af Frigivelsen for denne Afgift. Hvis man derfor tør drage Slutninger fra den her indvundne Erfaring, ville disse just ikke tale stærkt til Gavn for en Gjentagelse af det samme Experiment i en større Maalestok, hvorved kun Et er sikkert — Indtægten bliver man fri for.

Flertallet skal i denne Forbindelse henvise til, at hvis man overhovedet holder sig trykket af Statskassens altsor glimrende Tilstand og derfor nærer et bestemt Ønske om at give Utsald paa en større Indtægt, da synes det langt naturligere at nedsette eller helt opgive Raffetolden eller Stempelafgiften end Skibsafgiften, og ganske bortset fra alle andre Omstændigheder er dette allerede en for Flertallet tilstræffelig Grund til at lade den bestaaende

Skibsafgift uvørt, ligesom det ikke maa glemmes, at Hensynet til det andet Things Udtalelser og til den almindelige Opinion ikke mindre sfer Fyldest ved en Ophævelse af Raffetolden end ved en Ophævelse af Skibsafgiften, der neppe vilde komme til at staa i den bedste Overensstemmelse med de af Landstinget tidligere hævdede Anskuelser, og det turde derfor tillige være et ikke ganske uberettiget Hensyn, som Flertallet tager hertil, naar det ikke deltager i en Indstilling til Thinget, der gaar stik imod dets tidligere bestemte Udtalelser om dette Forhold (sfr. Sp. 1107—08).

Mindretallet skal herimod bemærke Følgende: Naar Flertallet ikke har kunnet finde nogen anden Grund til den stærke Opinion mod Skibsafgiften end den Agitation, som er dreven fra de i dens Ophævelse interesserede indflydelsesrige Kredse, har Mindretallet derimod den Opfattelse, at Opinionen har sin naturlige Grund i den mere og mere om sig gribende Erkjendelse af, at Skibsafgiften er en i og for sig forkastelig Afgift, hvilken Opfattelse Flertallet efter vort Skjøn heller ikke har formaaget at fuldfaa. Det har saaledes ikke sørt noget Forsvar for Afgiften af udgaaende Skibes Bestuuning, der utvivlsomt vil virke som en Udførselstold, og ligesaa lidt har det godtgjort det Rigtige i at kræve Skibsafgift af Varer, som indføres til Export, hvilken Afgift ikke kan Andet end virke støbeligt for Transithandelen, der mere og mere, i Særdeleshed efter den transatlantiske Farts Opkomst, synes at kunne blive af Betydning for Kjøbenhavn paa Grund af dens Veligheden ved Indgangen til Østersøen. Hvad endelig Afgiften af indgaaende Skibes Bestuuning angaar, kan Mindretallet heller ikke skjønne rettere, end at en Afgift, bestemt efter det for Skibsafgiften gjældende Grundlag, er paalagt efter en saa lidet naturlig Maalestok, at man under Forhandlingerne med Tøse turde have betegnet den som en irrationel Stat.

Flertallets Sammenstilling af Skibsafgiften med Hartkornskatten og Bygningsafgiften kan Mindretallet ikke erkjende for rigtig. En til Skibsafgiften svarende Afgift vilde derimod foreligge, hvis der opkrævedes en Skat af Varer, som transporteredes tillands. Men ligesom en saadan ikke findes hos os, kan Mindretallet heller ikke finde nogen Grund til at bevare en Skat paa Transporten tilss, hvorved baade Skibsfarten og Søhandelen vilde tynnes. Naar Flertallet mener, at der er fundet Grund for en saadan Skat i de Udgifter, Staten afholder til Søfartens Bedste, da finder Mindretallet det vel rimeligt, at Skibe, som seile til og fra danske Havne, erlægge Havneafgift, som dog efter vor Formening paa adskillige Steder er ulige højere, end den burde